

Arrest

nr. 202 464 van 16 april 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 27 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat L. RECTOR en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van de etnie Malinke te zijn en de Guineese nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit de stad Guéckédou in Nzérékoré in Guinée Forestière. Uw vader overleed toen u nog jong was. U, uw moeder, uw broer en uw zussen woonden in bij uw oom in Guéckédou. Uw moeder hertrouwde later met een man uit Coyah en ging vervolgens daar wonen. U liep school in Guéckédou tot het vierde leerjaar. Uw oudere zus A.B. zorgde ervoor dat u daarna naar Conakry verhuisde. Daar voorzag u in uw levensonderhoud door het huishouden te doen voor anderen. U trouwde met A.S. in 2007.

Uw echtgenoot was timmerman en verdiende voldoende voor jullie gezin. In 2015 had u uw eigen handeltje in Conakry.

Uw echtgenoot was op een dag bezig met dakwerken aan het huis van een kolonel. Tijdens zijn werkzaamheden was hij getuige van een moord op een jonge albino, uitgevoerd door een feticheur en een soldaat op de binnenkoer van het huis van de kolonel. Uw man zette het op een lopen. Thuis aangekomen vertelde hij u wat hij gezien had. Vervolgens pakte hij zijn spullen bijeen. Toen u hem vroeg waar hij heen ging, verzekerde hij u dat hij terug zou komen. De volgende ochtend kwamen twee politieagenten langs bij uw huis. Ze waren op zoek naar uw man. Omdat hij niet aanwezig was, pakten ze u op en hielden ze u vervolgens vast in het politiecommissariaat van Bonfi-Routière in Conakry. Daar werd u verschillende malen ondervraagd over uw echtgenoot. U werd er ook geslagen. De eerste nacht werd u verkracht door één van de politieagenten. Toen u de volgende ochtend bloed verloor, brachten twee politieagenten u naar de materniteitsafdeling in Matam. De behandelende arts vroeg u naar de sporen van de afranseling van de dag voordien en vroeg wat er gaande was. U vertelde hem uw verhaal, waarna hij u hielp ontsnappen uit het ziekenhuis en u geld meegaf om een taxi te betalen. U ging naar het huis van uw oudere zus. Zij ging uw kinderen ophalen. U bleef vervolgens één week bij uw zus, terwijl zij uw paspoort en uw reis uit Guinée regelde.

In augustus 2016 reisde u legaal van Guinée naar Marokko per vliegtuig. In Marokko vroeg u een Schengen Visum aan. U reisde vervolgens naar Italië. Van daar reisde u door naar België. U bent België binnengekomen op 15 oktober 2016 en vroeg 19 dagen later asiel aan op 3 november 2016.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de geboorteakte van uw zoon M. voor.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Vooreerst legt u geen enkel document neer ter staving van uw identiteit, uw asielrelaas of uw reisweg. *U geeft aan over een identiteitskaart en een bibliotheekkaart te beschikken, maar heeft deze achtergelaten in Guinée (CGVS, p. 4). Gevraagd of u deze documenten zou kunnen laten opsturen naar België, stelt u dat u geen nieuws heeft op dit moment en dat u niet weet of u dit zal lukken door de plotse manier waarop u uw land verlaten heeft (CGVS, p. 4). Later in het gehoor blijkt echter dat u nog steeds contacten onderhoudt met uw oudere zus A. B. (CGVS, p. 5). Nogmaals gevraagd om welke redenen u uw documenten niet in België zou krijgen, stelt u dat uw grote zus u vertelde dat uw hele huis overhoop gehaald was en dat ze uw documenten niet meer kon vinden in de puinhoop (CGVS, p. 10). Dat u aanvankelijk aangaf dat u geen nieuws heeft, en later verklaart dat uw zus de documenten niet kon vinden, zijn twee verschillende verklaringen. Uw uitleg voor het ontbreken van uw documenten kan dan ook niet overtuigen.*

Voorts zijn uw verklaringen over uw contacten in Guinée weinig overtuigend. *U geeft aanvankelijk aan geen nieuws te hebben uit Guinée. Vervolgens stelt u uw verklaringen bij en beweert u dat u enkel contact heeft met uw oudere zus A.B. (CGVS, p. 5).*

Uitdrukkelijk gevraagd of u contact heeft met andere personen, stelt u dat u met niemand anders in contact bent in Guinée (CGVS, p. 6). Waarom u enkel in contact bent met uw zus, en bijvoorbeeld niet met uw moeder en uw broers, verklaart u door simpelweg aan te geven dat u de telefoonnummers van uw moeder en broers niet heeft, en zij ook dat van u niet (CGVS, p. 5). Gevraagd of u hun telefoonnummers niet kan bekomen via uw oudere zus, stelt u dat u het vroeg aan uw zus maar die steeds aangeeft dat ze de telefoonnummers later zal geven (CGVS, p. 5).

U geeft verder aan niet te weten waar uw echtgenoot zich op dit moment bevindt. U heeft geen idee over zijn verblijfplaatsen sinds uw vertrek uit Guinée (CGVS, p. 5). Gevraagd welke stappen u ondernomen heeft om contact op te nemen met uw echtgenoot, stelt u dat u het probeerde maar er niet in slaagde en dat het vermoeiend is (CGVS, p. 5). Aangespoord uw pogingen uit te leggen, verwijst u enkel naar uw zus en dat zij vernomen heeft dat uw echtgenoot in Kindia verblijft maar dat ze het niet zeker is (CGVS, p. 5). U weet niet via wie of hoe uw zus dit nieuws over uw echtgenoot vernomen heeft. Vervolgens zegt u opnieuw dat u alles gedaan heeft om weer met uw echtgenoot in contact te komen. U slaagt er echter niet in dit te concretiseren. Gevraagd wat u verder dan nog deed, stelt u dat u niets deed omdat u geen andere telefoonnummers heeft en niemand anders kon contacteren (CGVS, p. 5).

Er dient echter te worden gewezen op uw facebookprofiel en uw verklaringen hierover. Gevraagd of u een facebookprofiel heeft, zegt u aanvankelijk van niet. Ook nadat de vraag u een tweede maal gesteld wordt, geeft u aan geen facebook te hebben (CGVS, p. 14). Geconfronteerd met het facebookprofiel op uw naam en met uw foto, geeft u meteen aan dat u facebook had maar dat uw telefoon gestolen werd en actueel geen facebook meer heeft (CGVS, p. 14). Gevraagd wanneer uw telefoon gestolen werd, stelt u dat u het achterliet in een restaurant waar u ging eten ongeveer drie maanden geleden (CGVS, p. 14).

Gewezen op het feit dat de laatste post op dit facebookprofiel van minder dan acht uur voor het gehoor op het CGVS is, stelt u dat de persoon die uw telefoon stal misschien iets postte (CGVS, p. 14). Dat u het eerst nalaat aan te geven dat u over een facebookprofiel beschikt en deze leugen vervolgens tracht te verklaren door een telefoondiefstal, waarvan u overigens geen enkel bewijs voorlegt, kan niet overtuigen. Bovendien werd na het gehoor, meer bepaald op 11 september 2017 een nieuwe profielfoto op het facebookprofiel geplaatst, waarop u bent afgebeeld. Dat het profiel dus door de dief van uw vorige telefoon zou worden gebruikt, is weinig waarschijnlijk. De verschillende foto's, de vriendenlijst en de reacties op het facebookprofiel doen integendeel vermoeden dat u liegt over uw contacten en netwerk in Guinée. Gewezen op uw eerdere verklaringen, namelijk dat u enkel contact heeft met uw oudere zus, en gevraagd of er tussen uw facebookvrienden personen uit Guinée zijn, verwijst u naar uw grote zus (CGVS, p. 15). Gevraagd naar anderen, verwijst u ook naar de echtgenoot van uw zus en haar kind (CGVS, p. 15). U maakte het facebookprofiel aan in België en verklaart verder met niemand anders uit Guinée gesproken te hebben (CGVS, p. 15). Gewezen op het feit dat één van uw facebookvrienden de naam A.S. draagt, de naam van uw verdwenen echtgenoot, stelt u dat hij de zoon is van de tante aan vaderszijde van uw echtgenoot en dat ze dezelfde naam hebben (CGVS, p. 15). Los van het feit dat deze uitleg niet bijster overtuigt, dient te worden gewezen op het feit dat een groot aantal van uw facebookvrienden momenteel in Guinée verblijven en uw beweringen enkel in contact te staan met uw grote zus vanuit België dus niet geloofwaardig zijn. U tracht dit te verklaren door te stellen dat uw telefoon verdween en dat u enkel met uw oudere zus praat (CGVS, p. 15). Gewezen op uw eerdere verklaringen dat u geen enkel nieuws heeft over uw echtgenoot en niet in staat bent nieuws over hem te verzamelen omdat u enkel in contact bent met uw oudere zus, en gesteld dat dit facebookprofiel waaruit blijkt dat u een heleboel contacten hebt in Guinée deze uitleg teniet doet, stelt u opnieuw dat u uw telefoon kwijtraakte. Dat u uw telefoon drie maanden geleden zou zijn kwijt geraakt, neemt niet weg dat u tot dan de mogelijkheid hebt gehad extra informatie over uw echtgenoot te bekomen. U heeft dit blijkbaar niet gedaan. U blijft bovendien ontwijkend antwoorden op de verschillende confrontaties met uw facebookprofiel en uw contacten in Guinée.

Ook over uw reis van Guinée naar België geeft u amper enige concrete informatie tijdens het gehoor. *U reisde met een paspoort op uw eigen naam en met uw eigen foto van Guinée naar Marokko, en later van Marokko naar Italië en België (CGVS, p. 6). U geeft aan dat uw oudere zus dit paspoort voor u regelde na uw vrijlating. Bijgevolg heeft u geen verdere informatie over hoe u aan dit paspoort komt. Dient te worden opgemerkt dat uw paspoort gecontroleerd werd op de luchthaven van Guinée bij vertrek en u geen problemen gekend heeft om het land te verlaten (CGVS, p. 7). Dit ondergraaft uw voorgehouden problemen met de veiligheidsdiensten in Guinée. U geeft aan dat u slechts een korte tijd in Guinée was na uw vrijlating uit de gevangenis en dat ze op de luchthaven niet op de hoogte waren (CGVS, p. 14).*

Er dient te worden opgemerkt dat u pas één week na uw vrijlating het vliegtuig nam naar Marokko (CGVS, p. 9). Dat u na één week nog steeds zonder enige problemen de luchthaven kon verlaten en naar het buitenland reizen ondergraaft uw voorgehouden problemen met de politie in Guinée.

Ook over uw visum dat u bekomen heeft in Marokko kan u niets meer kwijt dan dat uw vriendin Ma. u ermee geholpen heeft (CGVS, p. 7). Zij zou een zeker man hebben aangesproken die alles voor u regelde. U verklaart dat die man, T., u éénmaal meenam naar een bureau waar ze uw vingerafdrukken en foto namen (CGVS, p. 7). Dat u hier niets meer over kan zeggen is verwonderlijk.

*T. reisde vervolgens met u van Marokko tot België. Gevraagd of u hem betaalde om uw reis te regelen en voor de twee weken waarin u bij hem verbleef in Brussel, geeft u vaagweg aan dat T. alles met uw vriendin in Marokko regelde. U verklaart dat u geen geld had en dat u niet weet hoe zij het onderling regelden (CGVS, p. 8). U geeft verder aan dat uw vriendin in Marokko u ook nooit aangesproken heeft over de financiële kant van uw reis naar Italië en België (CGVS, p. 8). Gevraagd naar de kost van uw reis van Guinée tot Marokko geeft u opnieuw vaagweg aan dat u hier niets over weet, dat u het bedrag niet kent maar dat het uw grote zus was die betaalde (CGVS, p. 8). **Dat u niet weet hoeveel uw reis gekost heeft en wat betreft uw paspoort en visum steeds verwijst naar anderen die alles voor u regelden, kan niet overtuigen en doet het vermoeden rijzen dat u geen zicht wenst te geven op uw werkelijke situatie.***

Omwille van alle hierboven aangehaalde redenen werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw netwerk in Guinée. Verder laat u het na duidelijkheid te bieden over uw reisweg tot België. Concluderend kan gesteld worden dat u niet heeft voldaan aan uw plicht tot medewerking.

Bovendien zijn ook uw verklaringen betreffende uw asielrelaas niet plausibel.

Zo overtuigen uw verklaringen over de gebeurtenissen waarvan uw echtgenoot getuige was, allerminst. Het is immers weinig aannemelijk dat de kolonel een albino zou laten afmaken door een feticheur en een soldaat op de binnenkoer van zijn huis, terwijl uw echtgenoot bezig was met het vastmaken van dakpannen en de gebeurtenissen bijgevolg gemakkelijk kon volgen (CGVS, p. 11). Gezien u aangeeft dat het op zich een probleem vormde dat uw echtgenoot deze scène zag, is het volstrekt niet logisch dat de kolonel deze moord zou laten uitvoeren in de nabijheid van een timmerman die hem verder onbekend is (CGVS, p. 11). Hiermee geconfronteerd, geeft u weinig overtuigend aan dat uw echtgenoot meegaf dat de moord gebeurde op een verborgen hoek op de koer en dat de kolonel waarschijnlijk dacht dat uw echtgenoot hen daar niet kon zien (CGVS, p. 11). Gezien u eerder ook al verklaarde dat uw man u zei dat hij het gehuil en geschreeuw van de jonge albino kon horen, lijkt het weinig waarschijnlijk dat de kolonel ervan zou uitgaan dat deze moord onopgemerkt zou blijven voor de timmerman die op dat moment zijn dak aan het herstellen was (CGVS, p. 10).

Verder is uw kennis over de kolonel voor wie uw man de dag van het incident ging werken, zo goed als onbestaande. U de kans gegeven te vertellen wat u over hem weet, stelt u dat u niets over hem kan vertellen. Gevraagd naar zijn naam of waar hij precies werkte, antwoordt u opnieuw dat u niets over de kolonel weet (CGVS, p. 10). Gewezen dat uit uw verklaringen blijkt dat uw echtgenoot schrik had en dat de kolonel voor wie hij die dag werkte een man met veel macht was, en gevraagd of u dan werkelijk niets meer over hem kan vertellen, zegt u dat u hem nooit zag en dat uw echtgenoot u alleen vertelde wat hij die dag gezien had (CGVS, p. 10). Wanneer u later gevraagd wordt of deze kolonel een deel uitmaakt van het leger, de politie of een andere veiligheidsdienst, weet u te vertellen dat hij verantwoordelijk is voor soldaten in het leger (CGVS, p. 11). Het is echter opmerkelijk dat u geen enkele concrete informatie over deze man kwijt kan, terwijl de problemen van uw echtgenoot direct gelinkt zijn aan deze persoon en de oorzaak vormen van uw eigen vertrek uit uw land van herkomst.

Omwille van alle hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen problemen met de politie in Guinée. Door na te laten een duidelijk zicht te bieden op uw identiteit, uw netwerk en uw reisweg tot België, maakt u tevens de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk. Deze kunnen aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

U komt daarnaast evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Wet van 15 december 1980 bepaalt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict kan worden beschouwd als ernstige schade die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die bij het administratieve dossier werd gevoegd (COI Focus "Guinee: veiligheidssituatie", oktober 2013 + addendum, juli 2014), blijkt dat de huidige situatie in Guinee niet kan worden beschouwd als een situatie van "willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict". Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat artikel 48/4, §2, c) van de Wet van 15 december 1980 niet kan worden toegepast voor Guinee.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster haalt in haar verzoekschrift van 27 november 2017 de definitie van een vluchteling aan, in de zin van "Artikel 1A2 Internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen".

Verzoekster bevestigt dat zij geen identiteitsdocumenten kan bijbrengen. Verzoekster herneemt dat zij haar identiteitskaart en bibliotheekkaart achterliet in Guinee. De zus van verzoekster ging nog naar de woning van verzoekster om deze te recupereren, maar kon ze niet vinden aangezien de woning inmiddels volledig overhoop was gehaald. Verzoekster stelt dat deze verklaring zeer plausibel is.

Aangezien de reis van verzoekster werd geregeld door derden, met name de zus van verzoekster en een vriendin genaamd M., stelt verzoekster dat het niet mag verbazen dat verzoekster hierover geen details kan vertellen. Het visum waarmee zij naar Italië reisde, kon zij verder bekomen door éénmalig mee te gaan met een man genaamd T. die alles regelde en alle nodige contacten legde.

Verzoekster bevestigt dat zij geen details kan vertellen over de moord waarvan haar echtgenoot getuige was, noch over de kolonel bij wie hij aan het werk was. Verzoekster legt uit dat haar echtgenoot er nog maar pas aan de slag was toen het incident zich voordeed. Zij voegt eraan toe dat zij amper enkele minuten over het voorval met haar echtgenoot heeft gesproken, omdat deze laatste zo snel mogelijk moest wegvluchten om niet in handen te vallen van de mannen die de moord pleegden, de kolonel of de politie.

Zelfs al zou verzoekster tegenstrijdige of ongeloofwaardige verklaringen hebben afgelegd, *quod non*, dan zou dit volgens het verzoekschrift niets veranderen aan de uiterst onveilige situatie, de vele onmenselijke en vernederende behandelingen, alsook de politieke en maatschappelijke situatie in Guinee.

Het verzoekschrift betoogt dat van de vier-pagina-lange beslissing amper enkele regels worden besteed aan de veiligheidssituatie in Guinee. Daarenboven is de informatie (van oktober 2013 en juli 2014) waarop verweerder zich heeft gebaseerd duidelijk gedateerd en verouderd. Verzoekster benadrukt dat de recentste bron 3,5 jaar oud is, dit terwijl de situatie in Guinee voortdurend verandert en onderhevig is aan spanningen.

Verzoekster brengt een rapport bij waaruit blijkt dat er een hoge criminaliteitsgraad en veel politieke onrust heerst in Guinee ("*Guinea: Single women without family support; their ability to live on their own and find housing and employment without requiring a man's approval (2013-March 2015)*", <http://www.refworld.org/docid/563c5db94.html>). Verzoekster beklemtoont de zwakke positie van alleenstaande vrouwen/moeders in Guinee.

Verzoekster betoogt dat ook het risico op besnijdenis, zowel voor haarzelf als voor haar zoontje, een actueel probleem is.

Zij verwijst dienaangaande naar het rapport "*Female Genital Mutilation in Guinea on the rise – Zeid*, <http://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=19869&LangID=E>".

Verzoekster verwijst in dit verband nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State ("*RvV- X - 06-03-2015, RvS- X - 16-12-2014*").

Tot slot wordt gevraagd "*Het huidige beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en dienvolgens de beslissing van verweerster van 26 oktober 2017 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te hervormen, en verzoekster de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1 van de Conventie van Genève toe te kennen, Minstens subsidiaire bescherming toe te kennen aan verzoekster*".

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekster is ertoe gehouden de stukken waarover zij beschikt of kan beschikken voor te leggen. De commissaris-generaal stelde ter zake terecht vast dat verzoekster geen enkel document ter staving van haar identiteit neerlegt. Verzoekster heeft evenmin een aannemelijke verklaring voor het ontbreken van identiteitsdocumenten. Derhalve schiet verzoekster op ernstige wijze tekort in haar medewerkingsplicht en haar algehele geloofwaardigheid.

2.3.2. Daarenboven kan ook verzoeksters reisweg niet overtuigen. Verzoekster toont niet aan hoe ze zonder geldige document kon reizen, noch legt ze enig reisbescheiden neer (paspoort, ticket, bevestigende e-mail, bagagelabel,...) ter staving van haar reisweg. Nochtans gaf verzoekster aan dat zij met het vliegtuig en met een paspoort, onder haar eigen naam en eigen foto, van Guinee naar Marokko en vervolgens van Marokko naar België reisde (gehoorverslag van het CGVS van 11 augustus 2017, ook wel notities persoonlijk onderhoud (hierna: CGVS-verslag), p. 6). Aldus zou verzoekster redelijkerwijs over documenten beschikken of elektronische tickets. Verzoekster stelt verder dat haar grote zus haar reis geregeld en betaald heeft, en dat haar visum en paspoort eveneens door anderen werden geregeld (CGVS-verslag, p. 7-8). Dat verzoekster niet eens op de hoogte zou zijn van de kostprijs van haar reis en over haar paspoort steeds verwijst naar anderen die dat voor haar regelden, ondermijnt dan ook verder haar geloofwaardigheid. Ook verklaarde verzoekster stereotiep dat de smokkelaar haar paspoort had afgenomen (CGVS-verslag, p. 6), maar gaf zij hiervoor geen aannemelijke verklaring. Uit dergelijke vaststellingen kan slechts afgeleid worden dat verzoekster verkiest om geen paspoort en een eventueel door haar verkregen visum neer te leggen waardoor het werkelijke ogenblik van haar vertrek uit haar land en de wijze waarop dit gebeurde wordt achtergehouden.

Dit klemt te meer nu verzoekster haar identiteit niet aantoont en geen geloof gehecht wordt aan verzoeksters asielrelaas (zie onder) en er dus geen redenen zijn waarom zij niet legaal zou vertrokken zijn.

2.3.3. Verzoekster is bovendien niet oprecht over de contacten die ze sinds haar vlucht onderhoudt met mensen in Guinee. Zo geeft verzoekster eerst aan dat ze geen nieuws heeft uit Guinee, om vervolgens te stellen dat zij enkel contact heeft met haar oudere zus (CGVS-verslag, p. 5). Verzoekster verklaart dat zij geen contact heeft met andere familie in Guinee, omdat zij elkaars telefoonnummer niet hebben (*“ik heb hun nummer niet en zij hebben mijn nummer niet, ik heb enkel het contact met mijn zus, en ik praat slechts met haar”*, CGVS-verslag, p. 5). Dergelijke uitleg kan niet overtuigen, nu verzoekster deze nummers onder meer via haar zus, met wie zij wel nog contact heeft, zou kunnen bekomen. Verzoeksters verklaring, *“Ik heb het gevraagd, en telkens zegt ze ik geef het, ik geef het later - ik heb het gevraagd maar ik heb het niet op het moment”* (CGVS-verslag, p. 5), is niet aannemelijk. Uit verzoeksters Facebookprofiel – waarover verzoekster eerst ontkende dat ze er één had en bij confrontatie haar verklaringen aanpaste en stelde dat haar gsm drie maanden geleden gestolen is (CGVS-verslag, p. 14) – blijkt daarenboven dat verzoekster een heleboel Facebookvrienden heeft in Guinee (zie *printscreens* Facebookprofiel verzoekster). Verzoekster houdt dus duidelijk een ander profiel voor dan ze in werkelijkheid is. Minstens is ze dus wel degelijk in staat om haar familie en vrienden in Guinee te contacteren. Daargelaten dat de bewering dat haar telefoon drie maanden geleden gestolen werd niet geloofwaardig is, belet dit niet dat verzoekster hoe dan ook via een ander apparaat nog steeds kan inloggen op haar Facebookprofiel. Dit blijkt tevens uit de vaststelling dat verzoekster ongeveer acht uur voorafgaand aan het CGVS-gehoor nog een bericht had gepost op haar Facebookprofiel en op 11 september 2017 (een maand na het gehoor) haar profielfoto aanpaste naar een foto waarop verzoekster afgebeeld staat. Het is geenszins aannemelijk dat de voorgehouden dief dergelijke *posts* zou plaatsen op het profiel van verzoekster (CGVS-verslag, p. 14). Dat verzoekster de ware toedracht over haar contacten met personen in Guinee poogt te verbergen, ondergraaft haar algehele geloofwaardigheid.

2.3.4. Verder geeft verzoekster aan dat zij niet weet waar haar echtgenoot zich op heden bevindt. Zij weet echter de beweemde inspanningen, die zij zou hebben gedaan om haar echtgenoot te lokaliseren, niet te concretiseren (CGVS-verslag, p. 5). In het licht van bovenstaande vaststellingen – dat verzoekster een Facebookprofiel heeft met veel vrienden in Guinee en aldus niet enkel met haar zus in contact staat – is het geenszins aannemelijk dat verzoekster haar verdwenen man niet heeft trachten op te sporen. Bovendien blijkt uit verzoeksters Facebookprofiel – dat zij pas in België zou hebben aangemaakt – dat zij bevriend is met A.S. (dezelfde naam als verzoeksters verdwenen echtgenoot). Verzoeksters uitleg, dat dit de zoon van de tante aan vaderszijde van haar echtgenoot is (CGVS-verslag, p. 15), kan niet overtuigen. Voorgaande vaststellingen ondergraven verzoeksters loutere beweringen omtrent haar *“verdwenen”* man.

2.3.5. Bovendien kunnen verzoeksters verklaringen over de gebeurtenissen waarvan haar echtgenoot beweerdelijk getuige was – en die aldus zouden geleid hebben tot zijn verdwijning – niet overtuigen. Verzoekster kan geen enkele informatie over de kolonel kan geven (CGVS-verslag, p. 10-11) terwijl verzoekster haar land ontvluchtte uit vrees voor deze man, zodat redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij concreet kan aanduiden wie deze persoon is. Waar verzoekster in het verzoekschrift uitlegt dat haar echtgenoot nog maar pas aan de slag was bij de kolonel toen het incident zich voordeed, kan dit niet verschonen dat verzoekster ook later – nadat zij zelf reeds aangehouden was – geen informatie over deze kolonel heeft trachten in te winnen.

Voorts gaat verzoekster eraan voorbij dat bij een moord ook een slachtoffer valt. Ze toont niet aan dat een albino is vermoord op de door haar opgegeven datum. Evenmin actualiseert ze deze gebeurtenis terwijl kan verwacht worden dat de familie van de albino deze moord heeft laten onderzoeken.

Voort is het relaas niet geloofwaardig waar wordt gesteld dat de kolonel waar verzoeksters echtgenoot voor werkte, een moord op een albino bij hem thuis zou laten plegen, laat staan dat hij dit zou laten uitvoeren in de nabijheid van een timmerman (CGVS-verslag, p. 11). Hiermee geconfronteerd, stelde verzoekster dat haar echtgenoot had aangegeven dat de moord in een verborgen hoek op de koer plaatsvond en dat de kolonel waarschijnlijk dacht dat verzoeksters echtgenoot dit niet kon zien (CGVS-verslag, p. 11). Deze uitleg kan geenszins overtuigen, temeer nu verzoekster eerder verklaarde dat haar echtgenoot haar zei dat hij het gehuil en geschreeuw van de albino kon horen, zodat niet kan worden aangenomen dat de kolonel ervan zou uitgaan dat deze moord onopgemerkt zou blijven voor de timmerman die op dat moment zijn dak aan het herstellen was (CGVS-verslag, p. 10) of eventuele burens.

Ten slotte kan niet worden ingezien dat de kolonel, de soldaat of de *“feticheur”* verzoeksters echtgenoot niet onmiddellijk hebben achtervolgd toen hij wegvluchtte (CGVS-verslag, p. 11).

Dat verzoekster overigens slechts enkele minuten over het voorval heeft gesproken met haar echtgenoot, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, wijzigt niets aan het gegeven de door verzoekster beschreven situatie geheel onaannemelijk is.

2.3.6. Gezien de Raad geen geloof hecht aan de problemen van verzoeksters echtgenoot, kan evenmin geloof gehecht worden aan verzoeksters vluchtmotieven, die volledig gebaseerd zijn op de problemen van haar echtgenoot. De ongelooftwaardigheid van verzoeksters voorgehouden problemen met de autoriteiten van Guinee wordt tevens bevestigd nu verzoekster na één week nog steeds zonder enige problemen de luchthaven kon verlaten en onder haar eigen naam naar het buitenland kon reizen (CGVS-verslag, p. 14).

2.3.7. Verzoekster betoogt in het verzoekschrift dat ook het risico op besnijdenis, zowel voor haarzelf als voor haar zontje, een actueel probleem is. De Raad merkt op dat verzoekster deze vrees voor het eerst naar boven brengt in haar verzoekschrift. Bovendien concretiseert zij deze vrees op geen enkele manier. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken.

Waar verzoekster verwijst naar het rapport "*Female Genital Mutilation in Guinea on the rise*", merkt de Raad op dat het neerleggen van een algemeen rapport over deze praktijk verzoeksters persoonlijke vrees zelf te worden besneden niet kan aantonen. Bovendien spreekt het rapport over jonge meisjes die worden besneden, en niet over gehuwde vrouwen, die overigens reeds bevallen zijn, zoals verzoekster. Verzoekster toont evenmin aan dat zij nog niet besneden werd. In ieder geval wordt het rapport, dat duidelijk over vrouwenbesnijdenis gaat, geenszins dienstig ingeroepen wat betreft haar vrees voor besnijdenis van haar zoon.

2.3.8. Het door verzoekster voorgelegde rapport "*Guinea: Single women without family support; their ability to live on their own and find housing and employment without requiring a man's approval (2013-March 2015)*" bespreekt de zwakke positie van alleenstaande vrouwen en moeders in Guinee. Verzoekster is echter een gehuwde vrouw zodat de Raad niet inziet hoe dit rapport van toepassing is op de situatie van verzoekster en bovendien heeft verzoekster een zus die haar bijstaat.

2.3.9. Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas, het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de beginselen van het vluchtelingenrecht, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren.

2.3.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Guinee geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Op basis van de COI Focus "*Guinee: veiligheidssituatie*" van 31 oktober 2013 en het addendum van 15 juli 2014 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad immers vast dat de huidige situatie in Guinee niet kan worden beschouwd als een situatie van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Waar verzoekster in het verzoekschrift aanvoert dat deze informatie gedateerd is, betreft dit een louter losse bewering nu zij geen informatie aanbrengt die de vaststellingen in voornoemde COI Focus weerlegt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.5. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.5.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.5.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK